

A Kúria a dr. Kiss Dániel Bálint ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Varga Beáta Hajnalka jogtanácsos által képviselt alperes ellen kormánytisztviselői jogviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Szolnoki Munkaügyi Bíróságnál 3.M.389/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.616/2014/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. december 2. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Kúria a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.616/2014/6. számú kijavított ítéletét a Szolnoki Munkaügyi Bíróság 3.M.389/2012/10. számú ítéletének a felmentés jogellenessége tárgyában benyújtott keresetet elutasító rendelkezésére is kiterjedően hatályon kívül helyezi, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékét 811.000 (nyolcszáztizenegyezer) forintban, az alperes felülvizsgálati eljárási költségét 80.000 (nyolcvanezer) forintban, a felperesét 80.000 (nyolcvanezer) forint és 21.600 (huszonegyezer-hatszáz) forint áfa összegben állapítja meg.

I n d o k o l á s

Az alperes a felperesnek a J.N.SZ.M.I.Ü.O.-n osztályvezetői munkakörben fennálló kormánytisztviselői jogviszonyát 2011. március 31-én kelt felmentéssel 2011. június 1-jével indokolás nélkül a 2010. évi LVIII. törvény (Ktjv.) 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján megszüntette.

A felperes keresetében a felmentésének jogellenességét állítva eredeti munkakörbe történő visszahelyezése mellőzésével 675.818 forint havi átlagilletménnyel számolva 36 havi átalánykártérítés, továbbá az ítélet jogerőre emelkedéséig elmaradt illetménye, valamint szabadság pénzbeni ellenértéke és eredményjutalom megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Hivatkozása szerint a felmentés az Európai Unió Alapjogi Chartájának 30. cikkébe, az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 4. §-ába, valamint az egyenlő bánásmód követelményébe ütközik. A szakmai munkájával nem volt probléma, az általa vezetett szervezeti egységet, betöltött munkakörét nem szüntették meg, ezért a felmentésére csak az életkora, valamint a szervezetben betöltött korábbi funkciói és szakmai véleménynyilvánításai miatt került sor. A Szolnoki Munkaügyi Bíróság 3.M.389/2012/10. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az állam javára illeték megfizetésére, és marasztalta az alperes perköltségében.

Álláspontja szerint a jogvitában az Európai Unió jogát, köztük a felperes által hivatkozott Alapjogi Charta 30. cikkét nem kell alkalmazni, a nemzeti jogszabályok alapján kell dönten.

A Ktjv. 8. §-a alapján a felmentés nem jogellenes, mert az Alkotmánybíróság a III/505/2012. [azaz 34/2012. (VII.17.)] számú határozatával a 2011. június 1-jével hatályon kívül helyezett Ktjv. 8. § alkalmazásának tilalmát nem mondta ki. Az alperes a felmentéskor hatályban lévő Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján jogszerűen megszüntethette a felperes jogviszonyát.

Nem találta bizonyítottanak, hogy az alperes a felmentés jogát rendeltetésellenesen, ártó szándékkal gyakorolta, annak célja a felperes véleménynyilvánításának elfojtása volt.

Alaptalannak találta a felperes hivatkozását, miszerint az alperes a 2003. évi CXXV. törvény (Ebkttv.) 8. §-ába ütköző módon szüntette meg a jogviszonyt, mert nem a felperes életkora, vagy az alperes szervezetben betöltött szerepe motiválta a jogviszony megszüntetését figyelemmel arra, hogy 17, a felperessel azonos életkorú személy áll továbbra is az alperes alkalmazásában, illetve hogy a szervezeten belül betöltött funkciója miatt a felmentésére már korábban is sor kerülhetett volna. Nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét az a tény, hogy a felperes helyét egy megfelelő végzettséggel rendelkező, korábban osztályvezetői beosztásban lévő, a felperesnél fiatalabb kormánytisztviselő tölti be.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a felperes szabadidő pénzbeni megváltása iránti kereseti kérelmét. Megállapította a felperes átlagkeresetének helyes összegét, és ezzel számolta a pertárgyértéket.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Szolnoki Törvényszék 9. sorszám alatt kijavított 4.Mf.20.616/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett részét helybenhagyta. Kötelezte a felperest az alperes javára másodfokú perköltség, és az állam javára fellebbezési illeték megfizetésére.

A törvényszék a per tárgyalását felfüggesztette az Európai Unió Alapjogi Chartája 30. és 51. cikkének, valamint az Európai Szociális Charta 24. cikkének értelmezésével összefüggő előzetes döntéshozatali kérelem alapján folyamatban lévő eljárásra tekintettel. Ítéletében rögzítette, hogy az Európai Unió Bírósága a 332/13. számú végzésében megállapította, hogy nem rendelkezik hatáskörrel az előterjesztett kérdések megválaszolására, mert a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazása folytán kialakult jogi helyzet nem tartozik az uniós jog alkalmazási körébe. Erre tekintettel a felperesnek az Alapjogi Charta 30. cikkére, és az Európai Szociális Charta 24. cikkére történő hivatkozása megalapozatlan.

A törvényszék az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezményre (továbbiakban Egyezmény) vonatkozó fellebbezési érvelésre tekintettel kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság a 8/2011. (II.18.) AB határozatában a Ktjv. 8. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítása során a hatékony bírói jogvédelemmel összefüggésben hivatkozott az Egyezmény 6. cikk (1)

bekezdésében foglaltakra. A felmentés alapjául szolgáló jogszabályhelyet azonban a jövőre nézve 2011. május 31-ei hatállyal semmisítette meg.

A 34/2012. (VI.17.) AB határozat elutasította azt az indítványt, amelyet a Ktjv. 8. § (1) bekezdésének - többek között a jelen - folyamatban lévő ügyekben történő alkalmazásának kizárására irányult. E határozatában az Alkotmánybíróság utalt arra, hogy „az alkotmányellenes jogszabály hatályvesztésének jövőbeni időpontban történő megjelölésével maga terjeszti ki az Alkotmánybíróság az alkotmányellenes jogszabály alkalmazásának időtartamát, és ez az ügyben eljáró bíróság számára is irányadó”.

A törvényszék megállapította, hogy mindkét alkotmánybírósági határozat foglalkozott a Ktjv. 8. § (1) bekezdés nemzetközi szerződésbe ütköző voltával, megállapítva, hogy az az Egyezmény 6. cikk 1. pontját sérti, azt a jövőre nézve semmisítette meg, illetve nem mondott ki alkalmazási tilalmat. Erre tekintettel nem látta indokoltnak a törvényszék, hogy indítványt terjesszen elő az Alkotmánybírósághoz az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja alapján azzal, hogy a jogszabály sérti az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdését a felperes által hivatkozott 6/2014. (II.26.) AB határozat más jogszabály folyamatban lévő ügyekben történő alkalmazásának kizárásával kapcsolatos döntésére tekintettel sem.

A másodfokú bíróság rögzítette, hogy önmagában az a tény, miszerint a jövőre nézve megsemmisített jogszabályhelyet alkalmazott hatályának fennállta alatt az alperes, nem valósít meg rendeltetésellenes joggyakorlást a részéről, továbbá a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettségének sem tett eleget erre nézve.

A felperes az egyenlő bánásmód követelményébe ütköző eljárás körében hozta fel azt, hogy a szakmailag megkérdőjelezhetetlen múltja, véleménynyilvánítása ellenérzést válthatott ki az alperesi szervezetben. E körülmény azonban a rendeltetésellenes joggyakorlás körében volt értékelhető, mert az egyenlő bánásmód követelményébe ütköző eljárás a személyiséghez tartozó lényegi tulajdonságokkal összefüggő védett értékkel kapcsolatos követelmények megtartását jelenti. A véleménynyilvánítás mint retorzió nem e körbe tartozik. A felperes azonban maga sem állított konkrét konfliktust, amelyből a jogvitát elbíráló bíróság okszerűen következtetni tudott volna a felmentés rendeltetésellenességére.

Az életkorral, mint az Ebktv. 8. § o) pontjában foglalt védett tulajdonsággal kapcsolatos hátrányos megkülönböztetés kapcsán a törvényszék megállapította - utalva az Ebktv. 19. §-ban foglalt valószínűsítési és bizonyítási kötelezettségekre -, hogy a felpereshez hasonló korú 17 főt foglalkoztatott a felmentés időszakában az alperes. A felmentés 1-50 főt érintett, vezetőket és beosztottakat is egyaránt. Ezért nem vonható le megalapozott következtetés arra nézve, hogy az alperes a felperes életkora miatt alkalmazott hátrányos megkülönböztetést, és emiatt került volna sor a felmentésre, vagy, hogy az egyenlő bánásmód követelményét sértene.

az, ha fiatalabb munkavállalót neveznek ki vezető beosztásba.

A felperes felmentése jogellenességével kapcsolatos kereseti kérelem alaptalansága folytán okafogottá lett a jogkövetkezményként járó illetmény összegszerűségének vizsgálata. Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét a Pp. 24. § (2) bekezdés b) pontja és 25. § (3) bekezdés alapulvételével jogszerűen határozta meg.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével elsődlegesen az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte az alperes perköltségben marasztalásával.

Kiemelte, hogy a jogerős ítélet az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésébe, a 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 32. § (2) bekezdésébe, az Ebktv. 1. §-ába, 8. § o) és t) pontjaiba, 19. § (2) bekezdésébe, a régi Mt. 3. § (1) és (4) bekezdésébe, valamint a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütközött.

Hivatkozása szerint a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontját az Alkotmánybíróság egy utólagos normakontroll eljárás keretében semmisítette meg. Utalt ugyan az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára, de nem jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésére irányuló eljárást folytatott le. Van példa azonban arra, hogy az Alkotmánybíróság utólagos normakontroll eljárást követően is lefolytatja a jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát [6/2014. (II.26.) AB határozat]. Ezért téves az az érvelés, miszerint az Alkotmánybíróság megállapította volna a jogszabályhely nemzetközi szerződésbe ütközését.

A másodfokú bíróság megsértette az Abtv. 32. § (2) bekezdését, amikor az alkalmazandó norma nemzetközi szerződésbe ütközésének észlelése ellenére mellőzte az Alkotmánybíróság megkeresését. Ezért indítványozta a felperes, hogy a Kúria függessze fel a tárgyalást, és kezdeményezze az Alkotmánybíróságnál a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjának a felmentés időpontjában történő alkalmazhatósága kizárása érdekében az eljárást nemzetközi szerződésbe ütközés miatt az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése, 24. cikk (2) bekezdés f) pontja, Abtv. 32. § (2) bekezdés, 45. § (4) bekezdése alapján.

Érvelése szerint az egyenlő bánásmód körében tett felperesi nyilatkozatokat és felajánlott bizonyítást jogellenesen mellőzték az eljáró bíróságok. A felperes utódjának életkorával és P.É. tanúvallomásával valószínűsítette, hogy a felmentésre életkorából fakadó hátrányos megkülönböztetés miatt került sor. Egyénileg szükséges megvizsgálni az egyenlő bánásmód követelményének megtartását. Az alperes sikeresen nem tudta magát kimenteni azon nyilatkozatával, hogy több, a felpereshez hasonló korú személy is dolgozik nála. A felmentésnek szakmai indoka nem volt, ezt P.É. tanúvallomása is alátámasztotta. A további két tanú (T.Z., SZ.J.) meghallgatására tett indítványát jogellenesen mellőzték, a másodfokú bíróság a mellőzést meg sem indokolta a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütköző módon. A tanúk jelen voltak a felmentés

közlésekor, így mind a rendeltetésellenes joggyakorlás, mind az egyenlő bánásmód körében nyilatkozni tudtak volna.

Az eljáró bíróságok tévesen minősítették az indokolás nélküli felmentést a jóhiszemű, tisztességes és rendeltetésszerű joggyakorlás követelményével összeférőnek. A felmentés közlésének időpontja miatt és P.É. tanúvallomása alapján ennek ellenkezőjét kellett volna megállapítaniuk. A jogerős ítélet a tanúvallomást nem megfelelően értékelve vonta le a rendeltetésszerű joggyakorlásra vonatkozó következtetését, és nem indokolta meg, hogy a tanú vallomását miért nem vette figyelembe a felperesi álláspont bizonyítékként. Ezért a döntés a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütközik.

A felperes sérelmezte, hogy a törvényszék -kéreése ellenére- nem rendelkezett az elsőfokú ítélet átlagkereset számítására vonatkozó rendelkezésének jogerőre emelkedéséről. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletes számításokat végzett, és egyetértett a felperes álláspontjával. Ennek megfelelően állapította meg az átlagkereset összegét.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában történő fenntartására irányult a felperes perköltségben marasztalásával.

Kiemelte, hogy a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjának pro futuro megsemmisítése az Alaptörvényellenes jogszabály határozott idejű alkalmazásának lehetőségével, és egyben kötelezettségével is jár mindenki számára. A 34/2012. (VII.17.) AB határozat indokolására utalva hangsúlyozta, hogy az Alkotmánybíróság a pro futuro megsemmisítéssel és az egyedi ügyekben történő alkalmazás kizárásának elutasításával a jogbiztonság elvét helyezte az egyedi jogok fölé.

A felperes alaptalanul hivatkozott a 6/2014. (II.26.) AB határozatra, mert abban az Alkotmánybíróság nem egy általa korábban megsemmisített jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközését vizsgálta, hanem egy hatályon kívül helyezett jogszabályról állapította meg, hogy nemzetközi szerződésbe ütközik.

Az alperes álláspontja szerint T.Z. és Sz.J. legfeljebb arról tudtak volna nyilatkozni, hogy a felmentésről szóló okiratot átadták. A felperes felmentésének indokáról nem rendelkezhetek információval, ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte e két tanú meghallgatását a felmentés indokolás nélküliségére hivatkozással. A felmentés indokát a munkáltatói jogkörgyakorló tudja, azonban a jogszabály nem kötelezte ennek ismertetésére.

Önmagában az, hogy a felmentésre vonatkozó egyetlen hatályos jogszabályt alkalmazta az alperes, nem valósít meg rendeltetésellenes joggyakorlást. Erre utaló peradat hiányában alappal nem hivatkozhat a felperes véleménynyilvánítása elfojtására az alperes részéről.

A felülvizsgálati kérelem megalapozott.

A Kúria a Pp. 272. § (2) bekezdés alapján a megsértett jogszabályhely pontos megjelölését tartalmazó, és jogi érveléssel

alátámasztott felülvizsgálati kérelmet bírálhatja csak el.

A felperes jogszabályhely megjelölése nélkül sérelmezte az átlagkereset összegére vonatkozóan a részjogerő megállapításának elmulasztását. Ezért a Kúria e kérdéskörrel nem foglalkozhatott.

A felperes megalapozatlanul hivatkozott rendeltetésellenes joggyakorlásra, a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megsértésére. A törvényszék a bírói gyakorlatnak megfelelően értelmezte az Alkotmánybíróság 8/2011. (II.18.) AB határozatát (Mfv.I.10.081/2014/5.), és vonta le azon helyes következtetését, miszerint a kormánytisztviselői jogviszony indokolás nélküli megszüntetése önmagában - még az intézkedés időpontjára tekintettel sem - ütközik a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe.

A másodfokú bíróság helyes érvelése alapján tehát az Alkotmányban foglalt elveknek megfelelő rendelkezések meghozataláig az alkotmányellenesnek nyilvánított jogszabály alkalmazhatóságának idejét az Alkotmánybíróság kiterjesztette. Ezért nem ütközik a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe az alkotmányellenesnek nyilvánított, de még hatályos törvényi rendelkezésre alapított felmentés, hiszen az Alkotmánybíróságnak a döntése meghozatalakor az is célja volt, hogy a jogviszony egyoldalú megszüntetése ne maradjon szabályozatlanul.

A jogszabályi rendelkezést megsemmisítő alkotmánybírósági határozat [8/2011. (II.18.) AB határozat] szerint a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt rendelkezés sértette a bírósághoz fordulás és az emberi méltóság jogát, és magában rejtette a munkáltató visszaélésszerű, önkényes döntésével szembeni hatékony jogvédelem hiányát. Ugyanakkor helytálló a törvényszék érvelése, miszerint a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján (MK.95. számú állásfoglalás IV. pont indokolására figyelemmel) a felperes kormánytisztviselőnek a munkáltató részéről megvalósuló rendeltetésellenes joggyakorlást kellett a perben bizonyítania, vagyis azt, hogy az adott esetben a munkáltató az indokolás nélküli felmentés jogával visszaélt az Mt. 4. § (2) bekezdésben foglalt valamely körülmény miatt. Ilyet azonban a felperes a perben nem bizonyított.

Önmagában nem rendeltetésellenes a munkáltató intézkedése azért, mert olyan időpontban közölték azt indokolás nélkül, amikor az Alkotmánybíróság már megállapította az alapul szolgáló jogszabályhely alkotmányellenességét. Az Alkotmánybíróság döntése folytán 2011. május 31-éig bezárólag az indokolás nélküli felmentés [Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja] alkalmazható volt. A felperes pedig nem jelölt meg az Mt. 4. § (2) bekezdés körébe tartozó, a munkáltató terhére értékelhető okot, így a rendeltetésellenes joggyakorlás körében bizonyítás felvételére jogszerűen nem került sor. Erre tekintettel a rendeltetésellenes joggyakorlás vonatkozásában további indokolási kötelezettség sem terhelte a törvényszéket.

A bíróságoknak a határozatukat mindig a szükséges mértékben kell megindokolniuk, ennek körét pedig az adott ügy jellege és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza

meg, melynél figyelemmel kell lenni az anyagi jogszabályokra, valamint a felek perbeli nyilatkozatára. A másodfokú bíróság rögzítette, hogy a munkáltatónak indokolási kötelezettsége nem állt fenn, a felperes rendeltetésellenes joggyakorlást megvalósító magatartást nem jelölt meg a munkáltató részéről. Önmagában pedig az intézkedés közlésének dátuma - a fenti jogi érvelés szerint - nem alapoz meg rendeltetésellenes joggyakorlást.

A felperes alaptalanul hivatkozott az Abtv. 32. § (2) bekezdésének bíróságok általi megsértésére.

A Ktjv. 8. § (1) bekezdés nemzetközi szerződésbe ütközése vonatkozásában a törvényszék a 8/2011. (II.18.) AB határozat és 34/2012. (VII.17.) AB határozat indokolására helytállónan utalt. E körben a Kúria kiemeli, hogy a Ktjv. 8. § (1) bekezdés alkalmazásának kizárására irányuló bírói indítványokra hozott 34/2012. (VII.17.) AB határozat indokolása szerint „amikor az Alkotmánybíróság törvényi felhatalmazással élve ... az alkotmányellenes jogszabály hatályvesztését a jövőben meghatározott időpontban jelöli meg, akkor lényegében maga terjeszti ki az alkotmányellenes jogszabály alkalmazásának időtartamát, az az ügyben eljáró bíróságok számára is irányadó”. Ezen okból nem látta indokoltnak a Kúria az Abtv. 25. § és 32. § (2) bekezdésben foglaltak alapján az Alkotmánybíróság előtti eljárás kezdeményezését. Ez utóbbit arra is figyelemmel, hogy az Alkotmánybíróság a jogszabályhely alkotmányellenességének megállapításakor az Alkotmány 57. § (1) bekezdésének sérelme vizsgálata során utalt az Egyezmény 6. cikk (1) bekezdésére [8/2011. (II.18.) AB határozat 6. pont].

Alapos azonban a felülvizsgálati érvelés az egyenlő bánásmód követelményének megsértése vonatkozásában.

A törvényszék az Ebktv. 19. § (2) bekezdésben foglalt bizonyítási szabályt nem megfelelően alkalmazta. Azon helyes megállapítást követően, hogy a felperes az Ebktv. 19. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt valószínűsítési kötelezettségének eleget tett védendő tulajdonságként életkorát megjelölve, megalapozatlan következtetést vont le arról, hogy az alperes az Ebktv. 19. § (2) bekezdésében foglalt reá háruló bizonyítási teher mellett bizonyította, hogy az egyenlő bánásmód követelményét nem sértette meg. Önmagában ugyanis azon alperes által előadott, de bizonyítékokkal alá nem támasztott hivatkozás, miszerint a felpereshez hasonló korú 17 főt foglalkoztatott részben vezető, részben beosztott munkavállalóként abban az időszakban, amikor a felperes felmentésére sor került, továbbá hogy a felmentés 1-50 főt érintett - e következtetés levonására nem alkalmas.

Az Ebktv. 19. § (2) bekezdés alapján az egyenlő bánásmód követelménye megsértésének valószínűsítése esetén a másik felet terhelő annak bizonyítása, hogy a jogsérelmet szenvedett fél által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.

A Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkészett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

E jogszabályi rendelkezések alapján helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy nem állnak rendelkezésre kellően alátámasztott adatok annak megállapíthatósága érdekében, hogy az alperes intézkedése nem ütközött az egyenlő bánásmód követelményébe. Ezt ugyanis mindig az adott jogviszony tekintetében kell vizsgálni. Ezért a megismételt eljárásban a bizonyítási teher Ebktv. 19. §-ában foglaltak megfelelő kiosztását, erre vonatkozóan a Pp. 3. § (3) bekezdésben foglalt tájékoztatás megtörténtét követően lefolytatott, a felek által felajánlott bizonyítási eljárás eredményeként kell erről állást foglalni.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítélet felmentésre vonatkozó elutasító rendelkezését e körben az elsőfokú ítéletre is kiterjedően a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte. A felülvizsgálati eljárás illetékét és a felek felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét a Pp. 275. § (5) bekezdés alapján csak megállapította azzal, hogy annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság fog dönten.

Budapest, 2015. december 2.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Nné

tisztviselő